

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Aleše Roztočila a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **P. N.**, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2024, č. j. MSP-332/2024-OSV-OSV/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 5. 2024, č. j. 5 A 41/2024-15,

**t a k t o :**

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

[1]Žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 4. 2024, č. j. MSP-332/2024-OSV-OSV/2, podle § 16a odst. 6 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, zamítl stížnost žalobce a potvrdil postup Krajského soudu v Ostravě při vyřizování žádosti žalobce o informace podané dne 26. 3. 2024 ve znění „*Jaká část rozvrhu práce SPR 3770/2015 a jeho novějších variant pro roky 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022 a 2023, zabezpečuje, že ve věci trestní k řízení v prvním stupni napadlé na olomouckou pobočku na ní také zůstanou ve smyslu ustanovení § 42/1-D bod 2 zákona o soudech a soudcích č. 6/2002 Sb. Pakliže se formulace tohoto zákonem vyžadovaného pravidla liší, pak prosím o citace i těch odlišných verzí i v nových rozvrzích práce.*“

[2]Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) usnesením ze dne 2. 5. 2024, č. j. 5 A 41/2024-15, věc postoupil Krajskému soudu v Ostravě.

[3]Proti tomuto usnesení městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní namítl, že městský soud svým rozhodnutím porušil zásadu nemožnosti být soudcem ve vlastní věci. V této souvislosti odkázal na nález veze změny Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 517/10, a uvedl, že se jedná o esenciální princip, k němuž nestačí poukázat na jediné rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, kterým vyhověl žalobci v jiné věci. Tato skutečnost totiž nijak nesvědčí o „objektivitě“ Krajského soudu v Ostravě. Stěžovatel naopak poukázal na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, kterými postup Krajského soudu v Ostravě vůči stěžovateli musel opakovaně korigovat. Proto stěžovatel navrhl delegaci vhodnou podle § 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vzhledem k tomu, že žaloba stěžovatele směřuje proti rozhodnutí předsedy Krajského soudu v Ostravě, jehož jsou soudci zaměstnanci, má stěžovatel za to, že všichni soudci jsou

k němu ve vztahu ekonomické závislosti, a tedy v posuzovaném případě podjatí, přičemž v této souvislosti dokázal na odbornou komentářovou literaturu. Dále odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2019, č. j. Nad 162/2019-13, v němž byla řešena srovnatelná věc, z jejíhož projednávání se vyloučili někteří soudci Krajského soudu v Ostravě.

[4] Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014-19, publ. pod č. 3271/2015 Sb. NSS, není podání kasační stížnosti proti usnesení o postoupení místně příslušnému soudu podle § 7 odst. 5 s. ř. s. spojeno s poplatkovou povinností ani s povinným zastoupením advokátem. Splnění těchto podmínek tedy soud nevyžadoval, ani samostatně nerozhodl o příslušných žádostech stěžovatele.

[5] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost nesměruje proti důvodům, na nichž je postaven výrok usnesení městského soudu o postoupení věci Krajskému soudu v Ostravě. Při zkoumání místní příslušnosti totiž případná podjatost soudců místně příslušného soudu nehraje žádnou roli. Tato otázka může být a je posuzována teprve po postoupení věci místně příslušnému soudu a přidělení věci konkrétnímu soudci, resp. senátu; soud rozhodující o postoupení věci soudu místně příslušnému ostatně nemá při zkoumání místní příslušnosti ani možnost tuto otázku posoudit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 7 As 108/2017-30). Uvedené platí také pro návrh stěžovatele na delegaci vhodnou podle § 9 odst. 2 s. ř. s. Rovněž námitka stěžovatele týkající se povahy projednávané věci neodpovídá důvodům napadeného usnesení městského soudu, přičemž se na ni vztahují výše uvedené závěry. Povaha věci totiž sice může mít vliv na vztah soudců k projednávané věci, avšak tento vztah je rovněž nutné posuzovat při řádném uplatnění námítky podjatosti. To ostatně vyplývá např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2017, č. j. 3 As 116/2017-20, ve kterém aproboval postoupení žaloby místně příslušnému soudu i přes to, že žaloba směřovala proti předsedovi tohoto soudu. Posuzování případné podjatosti je zákonem striktně upraveno, a nelze tedy obcházet pravidla určování místní příslušnosti na základě domněnky stěžovatele o systémové podjatosti soudců místně příslušného Krajského soudu v Ostravě, která ostatně nemá místo při posuzování důvodnosti rozhodnutí městského soudu o postoupení věci místně příslušnému soudu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2019, č. j. 7 As 379/2019-23).

[6] Stěžovatel přitom ničeho nenamítl proti závěru městského soudu o místní příslušnosti Krajského soudu v Ostravě, na němž stálo napadené usnesení. Za této situace lze uzavřít, že kasační stížnost se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s. ř. s., a proto podle § 104 odst. 4 téhož zákona není přípustná (srov. kupř. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2003, č. j. 6 Azs 44/2003-31, č. 738/2006 Sb. NSS, ze dne 15. 9. 2009, č. j. 6 Ads 113/2009-43, ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS, a ze dne 2. 6. 2023, č. j. 4 As 191/2022-38).

[7] S ohledem na všechny tyto skutečnosti Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 46 odst. 1 písm. d) za použití § 120 s. ř. s. odmítl pro nepřípustnost. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 22. srpna 2024

JUDr. Jiří Palla  
předseda senátu